

<https://doi.org/10.5817/RPT2020-1-5>

POSKYTOVATEL SLUŽEB SDÍLENÍ OBSAHU ONLINE DLE SMĚRNICE (EU) 790/2019¹

ROSTISLAV SLIWKA²

ABSTRAKT

Článek se zabývá pojmem poskytovatele služeb sdílení obsahu online (PSSOO), který byl do evropského práva zaveden směrnicí (EU) 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu (DSM směrnice). Postupně jsou rozebrány jednotlivé definiční prvky, ať už přímo uvedené v definici v čl. 2 DSM směrnice, tak vyplývající z navazujících recitálů odůvodnění DSM směrnice. Na praktických příkladech je dovozována aplikace jednotlivých kritérií v praxi. Ačkoliv definice PSSOO není ve všech ohledech jednoznačná, článek se snaží jednotlivá úskalí za pomoci judikatury Soudního dvora EU a dalších zdrojů rozebrat a nalézt možný praktický výklad daných definičních prvků.

KLÍČOVÁ SLOVA

poskytovatel služeb sdílení obsahu online, PSSOO, odpovědnost ISP, směrnice (EU) 790/2019, jednotný digitální trh

¹ Článek původně vznikl jako modulová práce v rámci programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií Masarykovy univerzity.

² Mgr. Rostislav Sliwka, Autor je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy a studentem programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií Masarykovy univerzity. Aktuálně působí jako právník v OSA – Ochranném svazu autorském pro práva k dílům hudebním, z.s. Kontaktní e-mail: rostasliwka@gmail.com.

ABSTRACT

This article deals with the online content sharing service provider (OCSSP) as enacted in the European law by Directive (EU) 2019/790 on copyright and related rights in the Digital Single Market (DSM Directive). It analyses each of the definition elements explicitly enacted in Article 2 of the DSM Directive, as well as these resulting from recitals to the DSM Directive. Possible application of each of these elements is then shown on practical examples. Even though the definition of OCSSP is not clear in all aspects, this article is trying to describe and evaluate all the conundrums at stake and to find a practical interpretation of each definition element with help of CJEU case law and other existing sources.

KEYWORDS

online content sharing service provider, OCSSP, ISP liability, Directive (EU) 790/2019, digital single market

1. ÚVOD

Velmi zjednodušeně a obecně lze říci, že každá osoba odpovídá za své jednání, tj. za to, že se chová po právu a dodržuje své právní povinnosti. V případě, že tuto premisu poruší, vzniká zde povinnost odčinit, co bylo jejím protiprávním jednáním způsobeno. Právní vývoj v oblasti internetu dospěl v judikatuře a později též v legislativě k tomu, že za specifických podmínek může nastat situace, kdy osoba odpovídá též za to, že umožňuje třetím osobám určitým způsobem užívat internet a nahrávat na něj obsah. Mluvíme proto o tzv. odpovědnosti poskytovatelů služeb informační společnosti (poskytovatelů připojení k internetu, platform pro sdílení obsahu ad.) za cizí obsah na internetu. Ačkoliv tak nejde čistě o odpovědnost těchto subjektů za chování třetích osob, svým způsobem se tomu blíží. I z toho důvodu legislativa nejprve v USA a později též v EU dospěla k tomu, že je třeba stanovit podmínky vyloučení této odpovědnosti

v případech, kdy poskytovatelé služeb informační společnosti dodrží stanovená pravidla.³

S přijetím nové evropské směrnice (EU) 790/2019⁴ vyvstala praktická otázka, kdy lze uplatnit na vyloučení odpovědnosti poskytovatelů služeb hostingu (tj. ukládání informací poskytovaných příjemcem služby) podmínky dle čl. 14 směrnice 2000/31/ES⁵ a kdy dle čl. 17 DSM směrnice. Ačkoliv čl. 17 odst. 3 DSM směrnice uvádí, že „pokud poskytovatel služeb pro sdílení obsahu online provádí sdělení nebo zpřístupnění veřejnosti za podmínek stanovených v této směrnici, nevztahuje se na situace, na něž se vztahuje tento článek, omezení odpovědnosti podle čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31/ES,“ s ohledem na obsah definice služeb, na něž se vztahuje čl. 17 DSM směrnice, může dojít k situacím, kdy je užití té či oné úpravy značně nejisté. Nebude zřejmě výjimečné ani to, že se určitá služba bude muset podřídit oběma úpravám v závislosti na obsahu jí vykonávaných činností.⁶

Z těchto důvodů se zde nabízí blíže rozebrat to, na které subjekty se bude vztahovat úprava čl. 17 DSM směrnice, nově označované jako poskytovatelé služeb sdílení obsahu online (dále jen „PSSOO“).

V tomto článku se proto budu zabývat jednotlivými definičními prvky PSSOO uvedenými v čl. 2 odst. 6 DSM směrnice a na to navazujících recitálech a budu se snažit rozklíčovat jejich možná úskalí. Rovněž se

³ Blíže viz HUSOVEC, Martin. *Zodpovědnost na internete* podla českého a slovenského práva. 1. vyd. Praha: CZ.NIC, 2014, s. 31 an. ISBN 978-80-904248-8-3 či ANDRUŠKO, Alena. *Internet, informační společnost a autorské právo*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, s. 94 an. ISBN 978-80-7552-327-3.

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. dubna 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 15. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN-CS/TXT/?uri=CELEX:32019L0790&from=cs> (dále jen „DSM směrnice“).

⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 15. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=celex%3A32000L0031> (dále jen „E-Com směrnice“).

⁶ Tak například odpovědnost za odstranění tzv. „hate speech“ bude podléhat bezpečnému přístavu dle čl. 14 směrnice E-Com, zatímco odpovědnost za autorskoprávní obsah čl. 17 DSM směrnice.

pokusím uvést některé praktické aspekty spojené s již probíhajícími jednáními nad implementací čl. 17 v národním zákonodárství. Cílem článku je proto primárně upozornit na problémy definice PSSOO a naznačit možné cesty, jak jednotlivé elementy definice vyložit, popřípadě též dospět k tomu, jakým způsobem by měl být čl. 17 implementován do národních právních řádů. Základní vědeckou metodou článku je tudíž analýza, na kterou navazuje syntéza získaných poznatků.

Předem je třeba uvést, že literatury, která by se zabývala samotnou definicí PSSOO, je v době psaní článku poskrovnu neboť pozornost je aktuálně upřena více na povahu práva na sdělování veřejnosti uvedenému v čl. 17 a podmínkami vyloučení odpovědnosti PSSOO.⁷ Pokusím se proto čerpat z dostupných zdrojů, které doplním o vlastní znalosti související s prací v kolektivním správci a s účastí na implementačních pracích v ČR.

2. DEFINICE POSKYTOVATELE SLUŽEB DLE ČL. 17 DSM SMĚRNICE

DSM směrnice obsahuje definici poskytovatele služeb pro účely čl. 17 této směrnice – tedy tzv. *poskytovatele služeb sdílení obsahu online* – v čl. 2 odst. 6 této směrnice. Dle této definice jím je:

„poskytovatel služby informační společnosti, jehož hlavním účelem nebo jedním z hlavních účelů je uchovávat velký počet děl chráněných autorským právem nebo jiných předmětů ochrany nahrávaných jeho uživateli a zpřístupňovat je veřejnosti, přičemž poskytovatel tato díla a jiné předměty ochrany uspořádává a propaguje za účelem zisku.“

Nápomocí pro určení PSSOO jsou recitály 61 až 63 DSM směrnice. Pokud tyto recitály podrobíme analýze v duchu judikatury SDEU, tj. nebudeme je vykládat ve smyslu zcela odporujícím znění ustanovení směrnice, která doplňují, lze z těchto za stávajícího stavu dojít alespoň

⁷ Viz například HUSOVEC, Martin, QUINTAIS, J. P. *How to license Article 17? Exploring the Implementation Options for the New EU Rules on Content-Sharing Platforms*. [online] 27 s. [cit. 27. 12. 2019]. Dostupné z: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfmabstract_id=3463011.

k částečnému pochopení pojmu PSSOO.⁸ Tak dle recitálu 62 by se definice měla vztahovat „pouze na online služby, které hrají důležitou úlohu na trhu online obsahu tím, že soutěží s ostatními online službami poskytujícími obsah, jako jsou služby audiovizuálního online přenosu, pro stejné cílové skupiny.“ Stejný recitál pak doplňuje definici v čl. 2 odst. 6 směrnice v tom smyslu, že propagace a kategorizace předmětů ochrany probíhá nejen za účelem zisku, ale též „s cílem přilákat širší publikum.“

Článek 2 odst. 6 DSM směrnice dále uvádí výčet služeb, na které se úprava odpovědnosti dle čl. 17 a priori nevztahuje.

2.1 SLUŽBA INFORMAČNÍ SPOLEČNOSTI

Definice PSSOO se vztahuje pouze na poskytovatele služeb informační společnosti. Pod pojmem „služba“ zde rozumíme vlastní dynamickou činnost daného subjektu, tedy poskytování služby spočívající v určité vlastní aktivitě, nerozumíme tím statický subjekt tuto službu poskytující či entitu poskytovatele samotnou. Toto rozlišení lze předvést na příkladu taxislužby. Zajímá nás zde samotná činnost spočívající v přepravování osob včetně jejich zavazadel, nikoliv povaha subjektu běžně označovaného jako taxislužba. Proto je vždy třeba posuzovat faktickou aktivitu poskytovatele, tedy zda u dané konkrétní činnosti samotné (zde v poskytování služby ukládání obsahu nahrávaného uživateli a jeho následném zpřístupňování dalším uživatelům této služby) může být vyloučena odpovědnost za cizí obsah. Rovněž je pak třeba vždy posoudit danou složku činnosti poskytovatele služeb, neboť ne vždy bude veškerá činnost daného poskytovatele spadat pod pojem služba informační společnosti.⁹ Obsah celého termínu „služba informační společnosti“ je pak čl. 2 písm. a) E-Com směrnice odkazován na čl. 1 odst. 2 směrnice 98/34/ES¹⁰ ve znění směrnice

⁸ Viz bod 16 odůvodnění rozhodnutí Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 2. 4. 2009 ve věci C-134/08, Hauptzollamt Bremen, ECLI:EU:C:2009:229.

⁹ HUSOVEC, Martin, op. cit., s. 97.

¹⁰ Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 17. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=CELEX%3A31998L0034>.

98/48/ES,¹¹ která byla později nahrazená směrnicí (EU) 2015/1535¹² obsahující obdobnou definici v čl. 1 písm. b). Touto službou se tak rozumí „každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.“

Technická informační směrnice celou definici doplnila o další ustanovení a přílohu, které především rozšiřují negativní výčet služeb, které pod pojem služby informační společnosti nespadají.¹³ Službou informační společnosti tak není například běžné televizní vysílání (tj. např. terestrické vysílání České televize) či služby poskytované offline.

2.1.1 SLUŽBA POSKYTOVANÁ ZPRAVIDLA ZA ÚPLATU

Pojem „zpravidla za úplatu“ neznamená to, že poskytování služby musí být vždy úplatné v běžném smyslu, tj. peněžním plněním uživatele poskytovateli. Tímto protiplněním může být též čas uživatele, jeho osobní údaje či zhlédnutí reklamy.¹⁴ Bývalá směrnice 98/48/ES uváděla v recitálu 19, že tento pojem je reflexí judikatury SDEU. Technická informační směrnice se touto částí definice nijak blíže nezabývá. Je však na místě dovozovat, že tento pojem lze stále vykládat obdobně. Polčák tento termín vykládá prakticky tak, že jde o službu, u níž „je obvyklé vybírat úplatu.“ Též dovozuje, že tato úplata nemusí „být nutně vybírána od toho, komu je příslušná služba poskytována,“¹⁵ čímž je pamatováno na běžné fungování např. sociálních sítí či internetových vyhledávačů, které přímo od uživatelů úplatu nepřijímají.

¹¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998, kterou se mění směrnice 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 17. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=CELEX%3A31998L0048>.

¹² Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 17. 11. 2019]. Dostupné z: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2015.241.01.0001.01.CES (dále jen „technická informační směrnice“).

¹³ Viz čl. 1 písm. b) body i) až iii) technické informační směrnice.

¹⁴ HUSOVEC, op. cit., s. 98.

¹⁵ POLČÁK, Radim. *Internet a proměny práva*. 1. vyd. Praha: Auditorium, 2012, s. 142.

2.1.2 SLUŽBA POSKYTOVANÁ NA DÁLKU

Služba poskytovaná na dálku byla samotnou směrnicí 98/34/ES definována jako „*služba poskytovaná bez současné přítomnosti obou stran.*“¹⁶ Zcela stejným způsobem ji definovala i technická informační směrnice.¹⁷ Příloha č. 1 této směrnice pak negativním způsobem uvádí, že mezi takové služby nepatří například rezervace letenek pomocí počítačové sítě v provozovně cestovní kanceláře za přítomnosti zákazníka či zpřístupnění elektronické hry v herně za přítomnosti zákazníka. Obecným vodítkem pro posouzení služby jako poskytované na dálku je to, zda plnění, resp. služba jako celek je poskytována bez současné přítomnosti obou stran, bez ohledu na to, zda samotná smlouva mezi poskytovatelem a příjemce byla uzavřena za jejich současné přítomnosti.¹⁸

2.1.3 SLUŽBA POSKYTOVANÁ ELEKTRONICKY

Technická informační směrnice obdobně jako původní směrnice 98/34/ES definuje službu poskytovanou elektronicky jako „*službu odeslanou z výchozího místa a přijatou v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování a uchování dat (včetně digitální komprese) a jako celek odeslanou, přenesenou nebo přijatou drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky.*“¹⁹ Příloha č. 1 k technické informační směrnici uvádí v negativním výčtu tři skupiny služeb, které pro účely definice služby informační společnosti nejsou poskytované elektronicky – služby materiální povahy, ačkoli jsou poskytovány elektronickými přístroji;²⁰ služby poskytované off-line;²¹ a služby, které nejsou poskytovány elektronickými systémy pro zpracování či ukládání dat.²² Z toho vyplývá, že

¹⁶ Článek 1 odst. 2 směrnice 98/34/ES.

¹⁷ Článek 1 odst. 1 písm. b) bod i) technické informační směrnice.

¹⁸ POLČÁK, Radim a kol. *Právo informačních technologií*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 74.

¹⁹ Článek 1 odst. 1 písm. b) bod ii) technické informační směrnice.

²⁰ Např. bankomaty či automaty na jízdenky.

²¹ Směrnice zde jako příklad uvádí pouze prodej kompaktních disků nebo programového vybavení na disketách.

²² Např. hlasové telefonní služby či prodej po telefonu.

nepostačuje pouhá přítomnost elektronického zařízení při poskytování dané služby. Toto zařízení musí též zprostředkovat odeslání a příjem dat mezi poskytovatelem a příjemcem služby a tato data zpracovat.

2.1.4 SLUŽBA POSKYTOVANÁ NA INDIVIDUÁLNÍ ŽÁDOST PŘÍJEMCE

Směrnice tuto podmínku definuje lakonicky jako „*službu poskytovanou přenosem dat na individuální žádost.*“²³ Jak však uvádí generální advokát Maciej Szpunar, „*posouzení individuální žádosti zřejmě nečiní v praxi potíže.*“²⁴ Individuální žádost příjemce tak může spočívat v zadání webové adresy do prohlížeče či v kliknutí na hyperlink odkazující na danou službu.²⁵ Požadavek individuální žádosti však nevyžaduje interaktivnost dané služby, neboť žádost se projevuje již v jednání příjemce vedoucímu k užívání služby samotné.²⁶

Příjemcem služby se rozumí „*každá fyzická nebo právnická osoba, která k profesním či jiným účelům využívá služeb informační společnosti, zejména pro vyhledávání či zpřístupňování informací.*“²⁷ Ačkoliv jde o definici pro účely E-Com směrnice, nečiní nejspíše žádný problém na tuto odkázat i pro účely DSM směrnice. Drobnou nesrovnalostí může být, že definice služby informační společnosti užívá pojmu příjemce, zatímco definice PSSOO dále pracuje s pojmem uživatel. Jelikož však definice příjemce uvádí, že takový příjemce užívá službu i k jiným než profesním účelům, neměla by tato odlišnost činit v praxi žádné obtíže.

²³ Článek 1 odst. 1 písm. b) bod iii) technické informační směrnice.

²⁴ Stanovisko generálního advokáta Macieje Szpunara přednesené dne 30. dubna 2019 ve věci C-390/18, AIRBNB, bod 37.

²⁵ HUSOVEC, op. cit., s. 100.

²⁶ Tedy postačí se přihlásit na webovou stránku služby Netflix. Možnost výběru sledovaného pořadu je z pohledu definice služby informační společnosti za splnění ostatních podmínek irelevantní. Tento aspekt je relevantní až z pohledu autorského práva (viz právo na zpřístupnění díla veřejnosti v čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32001L0029&from=EN> (dále jen „informační směrnice“).

²⁷ Článek 2 písm. d) směrnice E-Com.

2.2 NEGATIVNÍ VYMEZENÍ PSSOO

Ačkoliv se to může jevit na první pohled nesystematické, považuji za vhodné nejprve určit, co PSSOO není. Nejde zde však o variaci Cimrmanovy teorie externismu, nýbrž o názorné zdůraznění faktu, že daná úprava skutečně cílí na relativně úzkou skupinu větších online platforem umožňujících svým uživatelům sdílet obsah. Nicméně se v tomto případě ztotožňuji s názorem společnosti Seznam, že určitý standard odpovědnosti za cizí obsah chráněný autorským právem by měly dodržovat i platformy na regionální úrovni, nikoliv jen celosvětoví hráči.²⁸ Tudíž dotčenou nemůže být pouze služba YouTube, a to i s ohledem na povahu směrnice a prováděcích zákonů jakožto obecně závazných předpisů.

Recitál 62 DSM směrnice poměrně podrobně upravuje, co PSSOO není. První pomocné vodítko vlastně vychází ze samotné definice v čl. 2 odst. 6, totiž že *„tyto služby by neměly zahrnovat služby, které mají jiný hlavní účel než umožnit uživatelům nahrávat a sdílet velké množství obsahu chráněného autorským právem s cílem dosahovat z této činnosti zisk.“* Problematické může být, že toto vyjádření nereflektuje definici v čl. 2 odst. 6 a možnou pluralitu hlavních účelů.²⁹

2.2.1 ELEKTRONICKÉ KOMUNIKAČNÍ SLUŽBY

Za PSSOO se pro účely čl. 17 DSM směrnice nepovažují elektronické komunikační služby ve smyslu směrnice (EU) 2018/1972.³⁰ Tato směrnice tento pojem vysvětluje ve svém čl. 2 bodu 4). Jde o *„službu obvykle poskytovanou za úplatu prostřednictvím sítí elektronických komunikací“*

²⁸ Viz prezentace společnosti Seznam ze 4. jednání dialogu Evropské komise k čl. 17 ze dne 16. 12. 2019. Dostupné z: <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/fourth-meeting-stakeholder-dialogue-article-17-directive-copyright-digital-single-market>.

²⁹ Srov. vyjádření „hlavní nebo jeden z hlavních účelů“ v čl. 2 odst. 6 DSM směrnice. Problematické je samo o sobě vyjádření „jeden z hlavních účelů“, neboť výraz „hlavní“ logicky předpokládá, že je daný jev jediný, nejvýznamnější. Je však zřejmé, že chce definice zachytit více subjektů spadajících pod definici PSSOO.

³⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 23. 11. 2019]. Dostupné z: [99](https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/CS/TXT/uri=uriserv:OJ.L_.2018.321.01.0036.01.CES&toc=OJ:L:2018:321:TOC („směrnice o elektronické komunikaci“).</p></div><div data-bbox=)

zahrnující službu přístupu k internetu ve smyslu nařízení (EU) 2015/2120,³¹ interpersonální komunikační službu³² a služby spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů.³³ Směrnice jako výjimku z těchto služeb uvádí služby poskytující obsah či vykonávající redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací.³⁴

Odůvodnění směrnice o elektronické komunikaci uvádí, že službou elektronické komunikace je například služba VoIP³⁵ či webová e-mailová služba.³⁶ Směrnice o elektronické komunikaci pak uvádí, že za interpersonální komunikační služby lze považovat pouze ty, které zahrnují komunikaci mezi konečným počtem fyzických osob určených odesílatelem komunikace. Služba by rovněž měla spočívat v interaktivní komunikaci. Z toho důvodu službou elektronické komunikační služby nejsou například

³¹ Takovou službou se rozumí „veřejně dostupná služba elektronických komunikací, která poskytuje přístup k internetu, a tím propojení s prakticky všemi koncovými body internetu, bez ohledu na použítou technologii sítě a použité koncové zařízení.“ Viz čl. 2 bod 2) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu a mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a nařízení (EU) č. 531/2012 o roamingu ve veřejných mobilních komunikačních sítích v Unii. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 23. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A32015R2120>.

³² Dle čl. 2 bodu 5) směrnice o elektronické komunikaci se takovou službou rozumí „služba obvykle poskytovaná za úplat, která prostřednictvím sítí elektronických komunikací umožňuje přímou interpersonální a interaktivní výměnu informací mezi konečným počtem osob, kdy osoby, které komunikaci zahajují nebo se jí účastní, určují jejího/její příjemce a která nezahrnuje služby, které interpersonální a interaktivní komunikaci umožňují pouze jako nepodstatnou pomocnou funkci, která je ze své podstaty spjata s jinou službou.“

³³ Směrnice jako příklad uvádí přenosové služby používané pro poskytování služby komunikace mezi stroji a pro vysílání.

³⁴ Viz čl. 2 odst. 4 směrnice o elektronické komunikaci. Český překlad směrnice je velmi nepřesný, tudíž jde o překlad autora.

³⁵ Jde o tzv. „Voice over Internet Protocol“, tedy o přenos digitalizovaného hlasu přes internetový protokol. Viz Voice over Internet Protocol. [wikipedia.org](https://cs.wikipedia.org/wiki/Voice_over_Internet_Protocol) [online]. Wikipedia [cit. 25. 11. 2019]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Voice_over_Internet_Protocol.

³⁶ Recitál 15 směrnice o elektronické komunikaci.

internetové stránky, video na vyžádání, sociální sítě, blogy či lineární rozhlasové nebo televizní vysílání.³⁷

Z toho vyplývá, že PSSOO především nemůže být subjekt, který fakticky slouží pouze jako technický prostředek přenosu dat v rámci elektronických komunikací či jako zprostředkovatel elektronické komunikace mezi konečným počtem fyzických osob. O tom svědčí i uvedená výjimka z definice čl. 2 odst. 4 směrnice o elektronické komunikaci, která předpokládá jistou aktivní roli poskytovatele služby, pokud jde o obsah přenášených informací. Pod definicí PSSOO tak nespadá například služba Skype, e-mailový klient Kerio či běžní poskytovatelé připojení k internetu.

2.2.2 CLOUDOVÉ SLUŽBY

Článek 2 odst. 6 DSM směrnice z definice PSSOO vyjímá též „*mezipodnikové cloudové služby a cloudové služby, které uživatelům umožňují nahrávat obsah pro vlastní potřebu.*“ Recitál 62 směrnice pak doplňuje, že jde o služby, které „*uživatelům umožňují nahrávat obsah k soukromým účelům, jako jsou platformy na ukládání či výměnu dat.*“

Cloudové služby jsou z definice PSSOO vyňaty především z toho důvodu, že jejich hlavním účelem zpravidla není zpřístupňování velkého množství předmětů ochrany veřejnosti. I tak však může být jejich služeb zneužíváno pro sdílení chráněných děl například prostřednictvím sdílení odkazů na jiných platformách na uložené soubory na dané cloudové službě. Z toho důvodu recitál 62 odůvodnění DSM směrnice doplňuje, že v případě, kdyby daná služba primárně umožňovala či usnadňovala pirátství v oblasti autorských práv, nevztahuje se na ní mechanismus výjimek z odpovědnosti dle čl. 17.³⁸ Důležité proto je, že pokud platforma naplní definici PSSOO, je dle čl. 17 DSM směrnice odpovědná za sdělování veřejnosti. V případě, že navíc primárně umožňuje nebo usnadňuje pirátství, je stále odpovědná za

³⁷ Recitál 17 směrnice o elektronické komunikaci.

³⁸ Viz VISSER, Dirk J.G. *Trying to understand the article formerly known as '13'*. [online] s. 3. [cit. 8. 12. 2019]. Dostupné z: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3354494. Toto ustanovení je v duchu závěrů rozhodnutí Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. 6. 2017. ve věci C-610/15, Stichting Brein („rozhodnutí ve věci Pirate Bay“).

sdělování veřejnosti, ale nemůže využít mechanismu vyloučení této odpovědnosti. Nicméně lze zřejmě dovést, že pirátské služby nemusí ani zcela naplnit definici PSSOO, aby bylo možné dovést jejich přímou autorskoprávní odpovědnost, viz dále.

Argument cloudového úložiště pro zálohu dat uživatelů často využívají filehostingová úložiště typu Ulož.to či Hellshare, která tvrdí, že slouží pouze k zálohování dat.³⁹ Dle mého názoru se bude definice PSSOO aplikovat právě i na tato úložiště, o čemž svědčí vyvíjející se evropská judikatura v posledních letech⁴⁰ a fakt, že směrnice vyjímá jen ty cloudové služby, které umožňují nahrávání souborů k soukromým účelům a pro vlastní potřebu uživatele. Volně tu lze užít analogie s výjimkou pro rozmnožování pro osobní potřebu a vlastní vnitřní potřebu ve smyslu § 30 a 30a autorského zákona,⁴¹ která nespočívá v možnosti takto rozmnožená díla dále veřejně sdílet třetím osobám. Pokud proto dané cloudové úložiště umožňuje takto nahrané soubory zpřístupňovat veřejnosti a podpůrně k tomu navíc poskytuje prostředky k vyhledávání těchto souborů kýmkoliv, lze se stěží ztotožnit s tím, že jde o cloudové úložiště vyňaté z působnosti čl. 17 DSM směrnice. Během prvního jednání nad implementací čl. 17 na Ministerstvu kultury ČR též ze strany mnoha subjektů zaznělo, že služba

³⁹ Viz např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22 .2. 2019, sp. zn. 34 C 5/2017 (DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z.s. vs. Ulož.to cloud a.s.) či rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2019, sp. zn. 32 C 41/2014 (OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. vs. Hellspy SE a I&Q Group, spol. s r.o.). Obě tato rozhodnutí jsou v době psaní tohoto článku nepravomocná.

⁴⁰ Srov. německá rozhodnutí proti službě RapidShare (např. rozhodnutí Bundesgerichtshof ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. I ZR/79/12. *dejure.org* [online] Dejure, 2013 [cit. 10. 12. 2019]. Dostupné z: <https://dejure.org/dienste/vernetzung/rechtsprechung?Gericht=BGH&Datum=15.08.2013&Aktenzeichen=I%20ZR%2079/12> či známější rozhodnutí téhož soudu ve sporu Atari vs. RapidShare ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. I ZR/18/11. *dejure.org* [online] Dejure, 2013 [cit. 10. 12. 2019]. Dostupné z: <https://dejure.org/dienste/vernetzung/rechtsprechung?Gericht=BGH&Datum=12.07.2012&Aktenzeichen=I%20ZR%2018/11>.

⁴¹ Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. In: Beck-online [online právní informační systém]. Nakladatelství C. H. Beck [cit. 1. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seamdocumentId=onrf6mrqgayf6mjsgewtema&groupIndex=2&rowIndex=0> (dále jen „autorský zákon“).

Ulož.to je příkladem PSSOO.⁴² Pomocná vodítka zřejmě doplní též probíhající řízení u SDEU o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci Uploaded.net.⁴³

2.2.3 ONLINE TRŽIŠTĚ

Pro vynětí online tržišť, jejichž hlavní činností je maloobchodní online prodej, z definice PSSOO existuje stejný argument jako u cloudových služeb, tj. online tržiště nemají mezi hlavními účely zpřístupňování velkého množství předmětů ochrany veřejnosti. Typickým příkladem takových služeb jsou například služby Amazon eBay či služba Alibaba.com.

Odpovědnost takovýchto platforem byla zevrubně analyzována s ohledem na odpovědnost poskytovatele služeb informační společnosti dle čl. 14 E-Com směrnice v rozhodnutí SDEU ve věci C-324/09 (L'Oréal),⁴⁴ kde byla žalovanou stranou právě služba eBay. Z rozhodnutí lze dovodit, že online tržištěm jsou služby, které zprostředkovávají maloobchodním prodejčům prodej jejich zboží přímo spotřebitelům. Slovy rozhodnutí jde o tržiště, „na kterém jsou zobrazovány inzeráty na výrobky prodávané osobami, které se za tímto účelem registrovaly u společnosti eBay a vytvořily si u ní účet prodávajícího,“ přičemž „eBay si z uskutečněných transakcích účtuje určitý procentní podíl.“⁴⁵ Takovéto služby tak stále mohou využívat mechanismu vyloučení odpovědnosti ve smyslu čl. 14 E-Com směrnice ohledně veškerého obsahu dostupného na jejich službách. Zajímavostí je argument YouTube, který zazněl během implementačních jednání v Nizozemsku, aby prováděcí předpis uvedl jako příklad takového online tržiště též obchody s mobilními aplikacemi typu „app store“.⁴⁶

⁴² Jednání pracovní skupiny č. IX k implementaci čl. 17 na Ministerstvu kultury ČR dne 11. 12. 2019.

⁴³ Viz shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 6. 11. 2018 ve věci C-683/18, Elsevier Inc. proti Cyando AG („věc Uploaded.net“).

⁴⁴ Rozhodnutí Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. července 2011 ve věci C-324/09, L'Oréal a další („rozhodnutí ve věci L'Oréal“).

⁴⁵ Bod 28 odůvodnění rozhodnutí ve věci L'Oréal.

⁴⁶ Viz Implementatiewetsvoorstel Richtlijn auteursrecht in de digitale eengemaakte markt. *overheid.nl* [online]. Overheid [cit. 1. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.internetconsultatie.nl/auteursrecht/reacties>

2.2.4 DALŠÍ SLUŽBY

DSM směrnice nakonec z definice PSSOO vyjímá platformy pro vývoj a sdílení softwaru s otevřeným zdrojovým kódem, neziskové vědecké nebo vzdělávací archivy a neziskové online encyklopedie. Hlavním argumentem pro vynětí těchto služeb je jejich neziskový charakter.⁴⁷

Příkladem těchto platforem je například webová encyklopedie Wikipedia či platforma pro vývoj softwaru GitHub. U Wikipedie stojí za zmínku aktivní role nadace Wikimedia spravující též projekt Wikipedie v boji proti přijetí DSM směrnice, a to i přes faktické vynětí Wikipedie z definice PSSOO. Důvodem je obava nadace, že čl. 15 a 17 DSM směrnice povedou k faktickému omezování dostupnosti informací na internetu, což bude mít dle jejího názoru dopad též na kvalitu obsahu na službě Wikipedia.⁴⁸

2.3 POZITIVNÍ VYMEZENÍ PSSOO

Již na první pohled je evidentní, že pozitivní vymezení PSSOO především předpokládá aktivní roli daného poskytovatele ve vztahu k obsahu chráněnému autorským právem nebo právy souvisejícími dostupného na jeho službě. PSSOO tak nikdy nebude pouhým technickým prostředkem ve smyslu § 18 odst. 3 autorského zákona. Rovněž tak jím nebude žádná ze služeb spadajících pod bezpečné přístavy pro prostý přenos a ukládání do vyrovnávací paměti dle E-Com směrnice, neboť definice předpokládá aktivní roli platformy stran obsahu ukládaného uživateli služby na této službě.

2.3.1 HLAVNÍ ÚČEL NEBO JEDEN Z HLAVNÍCH ÚČELŮ

I v případě, že na dané službě bude docházet k ukládání a následnému zpřístupňování velkého množství předmětů ochrany, nemusí daná služba

⁴⁷ VISSER, Dirk J.G., op. cit. s. 3.

⁴⁸ Viz We do not support the EU Copyright Directive in its current form. Here's why you shouldn't either. *wikimediafoundation.org* [online]. Wikimedia Foundation [cit. 1. 12. 2019]. Dostupné z: <https://wikimediafoundation.org/news/2019/02/28/we-do-not-support-the-eu-copyright-directive-in-its-current-form-heres-why-you-shouldnt-either/>.

automaticky spadat pod definici PSSOO. Nutným předpokladem je totiž to, že tato činnost je hlavním nebo jedním z hlavních účelů dané služby. Vodítkem pro posouzení tohoto účelu mohou být například podmínky užití služby či marketing dané platformy. Například podřazení služeb Ulož.to a YouTube pod definici PSSOO dle kritéria jednoho z hlavních účelů je dle jejich podmínek užití jednoznačné.⁴⁹ Nezbyvá však než vždy posoudit reálnou činnost a její okolnosti.

DSM směrnice uvádí v recitálu 62, že takové služby „mají v rámci svého obvyklého používání umožnit přístup veřejnosti k obsahu chráněnému autorským právem nebo k jiným předmětům ochrany, které nahráli jejich uživatelé.“ Dále zpřesňuje, že definice by měla zahrnovat „online služby, které hrají důležitou úlohu na trhu online obsahu tím, že soutěží s ostatními online službami poskytujícími obsah, jako jsou služby audiovizuálního online přenosu, pro stejné cílové skupiny.“

Jak je zřejmé z již probíhajících jednání nad implementacemi v členských státech, služba YouTube se snaží na výše uvedených odůvodněních pokud možno co nejvíce zúžit obsah definice PSSOO.⁵⁰ Hlavním argumentem pro YouTube je požadavek soutěže s ostatními online službami. Tento požadavek je přímým promítnutím avizovaného boje EU proti tzv. „value-gap“ problému, tj. rozdílu v odměnách hrazených (popř. též vůbec nehrazených) platformami s uživateli nahrávaným obsahem a tzv. „digital service providers“ (dále jen „DSP“).⁵¹ YouTube proto apeluje na to, aby byla odpovědnost PSSOO dle čl. 17 DSM směrnice stanovena jen ve

⁴⁹ Viz např. podmínky užití služby YouTube, které uvádějí: „Služba umožňuje objevovat, sledovat a sdílet videa a další obsah a nabízí fórum, ve kterém se mohou navzájem spojit, informovat a inspirovat lidé z celého světa. Navíc funguje jako distribuční platforma pro tvůrce originálního obsahu a malé i velké inzery.“ – Podmínky poskytování služeb. youtube.com [online]. YouTube [cit. 12. 12. 2019]. Dostupné z <https://www.youtube.com/static?gl=CZ&template=terms>. Velmi zajímavé jsou podmínky služby Ulož.to, které v čl. 2 uvádějí: „Poskytovatel umožňuje prostřednictvím Serveru Uživateli využívat tyto Služby: poskytování úložného prostoru pro Nahrané soubory, jejich správu, opětovné stažení a jejich sdílení prostřednictvím sítě internet; možnost stahovat sdílené Nahrané soubory dalších Uživateli; ... sledování LIVE souborů a možnost sdělovat LIVE soubory dalším Uživatelům.“ Viz Všeobecné smluvní podmínky užívání služeb poskytovaných společností Ulož.to cloud a.s. (mimo jiné) na stránkách uloz.to. uloz.to [online]. Ulož.to [cit. 12. 12. 2019]. Dostupné z: <https://uloz.to/podminky/vseobecne-smluvni-podminky>.

⁵⁰ Viz sub 45.

specifických oblastech, kde dochází ke zřejmé soutěži platform s uživateli nahrávaným obsahem a DSP, ať už pokud jde o množství zpřístupněných děl či o postavení na trhu.⁵² Největším příkladem takové soutěže je hudební trh, kde proti sobě soutěží služby YouTube a Soundcloud na straně jedné a platformy typu Spotify, Deezer či Tidal na straně druhé. Ačkoliv je YouTube obecně vnímán jako platforma pro sdílení audiovizuálního obsahu a nikoliv čistě hudebního, je třeba upozornit na to, že je jednou z nejčastěji užívaných platform pro streaming hudby a hudební obsah generuje značnou část příjmů služby.⁵³ U ostatních druhů předmětů ochrany dle YouTube k takové soutěži nedochází (například u fotografií), tudíž by YouTube neměl být pro oblast práv k fotografiím posuzován jako PSSOO.

Tato argumentace je ze strany YouTube pochopitelná, nicméně osobně se domnívám, že sektorový přístup nebyl pro samotné určení odpovědných PSSOO zamýšlen, na rozdíl od dalších aspektů samotných povinností PSSOO dle čl. 17, kdy je třeba posuzovat též typ předmětů ochrany

⁵¹ Viz např. LIEBOWITZ, Stan. *Economic Analysis of Safe Harbour Provisions* [online]. [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.cisac.org/CISAC-University/Library/Studies-Guides/Economic-Analysis-of-Safe-Harbour-Provisions> či MONTAGNANI, Maria Lillá; TRAPOVA, Alina. *New Obligations for Internet Intermediaries in the Digital Single Market - Safe Harbors in Turmoil?* *Journal of Internet Law* [online]. 2019, vol. 22, č. 7, s. 3-11 [cit. 15. 11. 2019]. Dostupné z: <https://ssrn.com/abstract=3361073>.

⁵² Ve svém vyjádření k implementačním pracím v Nizozemsku tak Google uvedl: „A targeted implementation should recognize that the Directive only addresses the upload services for users competing with content distribution services that are the same have content and target the same audience.“ (neoficiální překlad z holandštiny) Viz sub 45.

⁵³ Dle studie IFPI na vzorku 34 tisíc osob používá 77 % z nich YouTube k poslechu hudby. Obecně pak lidé stráví 3 a půl hodiny týdně poslechem hudby prostřednictvím audiovizuálních služeb na vyžádání. Viz *Music Listening 2019*. ifpi.org [online]. IFPI [cit. 28. 5. 2020]. Dostupné z: <https://www.ifpi.org/downloads/Music-Listening-2019.pdf>. Analýza společnosti Pex dále uvádí, že ačkoliv je jako čistě hudební označeno pouze 5 % videí na YouTube (videa takto ovšem označují sami uživatelé při uploadu), představují tato videa podle počtu přehrání 22 % všech zhlédnutí. Pokud pak jde o nejpobulárnější videa na YouTube, představuje hudební obsah více než 80 % těchto videí. Navíc videa obsahující alespoň 10 vteřin hudby tvoří více než 84 % ze všech videí na YouTube. Viz *Youtube is generating \$32k every minute – but how much of that money is being driven by music?* *musicbusinessworldwide.com* [online]. Music Business Worldwide [cit. 28. 5. 2020]. Dostupné z: <https://www.musicbusinessworldwide.com/youtube-is-generating-32k-every-minute-but-how-much-of-that-money-is-being-driven-by-music/>.

nahrávaných uživateli.⁵⁴ O tomto svědčí užití obecného pojmu děl a předmětů ochrany v textu DSM směrnice.⁵⁵ Neblahým důsledkem této argumentace je totiž pro daného PSSOO hrozící souběžné uplatnění režimu vyloučení odpovědnosti dle DSM směrnice a E-Com směrnice pro různé druhy předmětů ochrany. Nicméně je třeba připustit, že v případě specifických druhů předmětů ochrany (například díla architektonická) jsou povinnosti vyplývající z čl. 17 pro PSSOO prakticky nerealizovatelné. S ohledem na další podmínky odpovědnosti PSSOO dle čl. 17 (vynaložení veškerého úsilí k získání licence a nutná spolupráce nositelů práv) se však lze domnívat, že PSSOO se své odpovědnosti v těchto oblastech zřejmě snadno zproští, neboť tato práva nejsou zpravidla spravována na kolektivním principu a samotná povaha užití těchto děl je odlišná než například u hudebních či audiovizuálních děl.

Například německá vláda pak ve svém stanovisku ke konečnému textu směrnice uvedla, že *„úprava je zaměřena pouze na platformy, které jsou dominantní na trhu a které umožňují uživatelům nahrávat velké množství chráněného obsahu a které na tomto zakládají svůj obchodní model, jako například YouTube či Facebook.“*⁵⁶ Osobně se však domnívám, že směrnice necílí pouze na dominantní hráče na trhu, což potvrzuje i recitál 62 odůvodnění směrnice, dle kterého PSSOO *„hrají důležitou úlohu na trhu online obsahu tím, že soutěží s ostatními online službami poskytujícími obsah, (...), pro stejné cílové skupiny.“* Směrnice tak nijak nestanovuje požadavek dominance trhu, mluví pouze o důležité roli na trhu. Z toho důvodu není nutné, aby měl daný poskytovatel služby určité procentuální zastoupení na trhu ve smyslu dominantního soutěžitele dle práva na ochranu hospodářské soutěže.

Matoucím však může být aspekt „stejných cílových skupin“, neboť cílovou skupinu lze vymezit různými způsoby, přičemž se tyto skupiny

⁵⁴ Viz čl. 17 odst. 5 DSM směrnice.

⁵⁵ Srov. práva k hudebním dílům online ve směrnici 2014/26/EU.

⁵⁶ Volný překlad autora, viz stanoviska členských států ke konečnému textu směrnice o autorském právu na jednotném digitálním trhu publikovaná pod č. 7986/19 ADD 1 REV 2 dne 15. 4. 2019. [data.consilium.europa.eu](https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7986-2019-ADD-1-REV-2/en/pdf) [online]. Rada EU [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7986-2019-ADD-1-REV-2/en/pdf>.

mohou různě překrývat. Zřejmě však půjde o posuzování působnosti dané platformy v určitém segmentu trhu, např. trh streamingu audiovizuálního obsahu, trh stahování literárních děl či streaming hudby, tedy půjde o cílové skupiny v daném segmentu, tj. čtenáři, posluchači či diváci. Služba YouTube tak zjevně usiluje o cílovou skupinu v oblasti audiovizuální (spolu se službami Netflix či HBO Go) a v oblasti hudby (služby Spotify či Apple Music). Služba uložit nad to usiluje například o cílovou skupinu čtenářů tím, že umožňuje též sdílení e-knih (spolu s iBooks či obchodem e-knih Alza) či fotografií (viz například služba Instagram).

2.3.2 KRITÉRIUM UCHOVÁVÁNÍ VELKÉHO POČTU PŘEDMĚTŮ OCHRANY

Kritérium uchovávání velkého počtu předmětů ochrany je na první pohled velmi vágním a obecným ustanovením, u něhož je zcela evidentní, že bližší vodítka pro jeho posouzení bude muset určit judikatura. Často jsou zde proto slyšet hlasy, které kritizují právní nejistotu na straně online platforem.⁵⁷ Tyto skutečnosti mohou vést k tomu, že členské státy přistoupí spíše k co nejjednodušší implementaci, která se nebude příliš odchylovat od textu směrnice. Tuto úvahu podporuje též ten fakt, že licencování online platforem ze strany zástupců nositelů práv (kolektivní správci, vydavatelé), je poměrně fragmentované. Ačkoliv jsou služby jako YouTube či Facebook pro činnost v EU usídlené na území Irsku, platí, že pro licencování předmětů ochrany se uplatní zásada teritoriality autorského práva, a tudíž budou tyto platformy nuceny vypořádávat práva v jednotlivých zemích EU, ledaže daný nositel práv či zástupce nositelů práv bude svá práva licencovat na multiteritoriální bázi.

Nicméně možných postupů pro posouzení lze přeci jen alespoň pár nalézt, k čemuž navádí též recitál 63 odůvodnění DSM směrnice, který říká, že posouzení „*by mělo být prováděno případ od případu a mělo by zohledňovat kombinaci prvků, jako je cílové publikum služby a počet souborů obsahu chráněného autorským právem nahraných uživateli těchto služeb.*“

⁵⁷ Jednání pracovní skupiny č. IX k implementaci čl. 17 na Ministerstvu kultury ČR dne 11. 12. 2019.

Jednou z možností je tak například porovnat počet předmětů ochrany dostupných na dané službě s ostatními obdobnými službami na trhu. Izolované užití tohoto kritéria by však mohlo vést ke značnému zúžení odpovědných PSSOO, neboť bychom v konečném důsledku mohli dospět k tomu, že jedinými PSSOO by byly pouze celosvětové služby jako je YouTube či Dailymotion. V důsledku uplatnění možného požadavku nositelů práv na zamezení dostupnosti jejich děl na určitých platformách může rovněž v důsledku docházet k velkým rozdílům mezi platformami. Rovněž se tu nabízí úvaha nad tím, zda má takové posouzení být sektorově specifické či zda má zohledňovat celkové počty předmětů ochrany dostupných na službě bez ohledu na druh předmětu ochrany. S ohledem na recitál 63 DSM směrnice se nabízí přiklonit se k druhému uvedenému řešení, což však může být prolomeno aspektem existující soutěže na trhu v dané oblasti, viz výše.

Druhou možností je porovnat poměr souborů obsahujících předměty ochrany se soubory bez autorskoprávně chráněného obsahu na dané platformě, což vychází též z recitálu 63 odůvodnění směrnice, dle kterého by se měl zohledňovat „počet souborů obsahu chráněného autorským právem nahraných uživateli těchto služeb.“ Tímto řešením se odbourává problém srovnání největších světových platform s menšími, regionálními platformami. Může nicméně dojít k situaci, kdy veškerý obsah dostupný na službě je chráněn autorským právem, avšak množství obsahu na službě nebude objektivně dosahovat velkého počtu ve srovnání s ostatními platformami. Ačkoliv se může objevit názor, že téměř každý soubor bude v podstatě chráněný, s tímto se neztotožňuji, neboť je třeba brát v potaz širokou skupinu děl volných či děl užitých na základě zákonné výjimky. Nadto je třeba uvést, že množství souborů žádné dílo či předmět ochrany ve smyslu autorskoprávním obsahovat nebude.⁵⁸ Problematickou kategorií mohou být různé osobní fotografie či videa z dovolených.

⁵⁸ Pokud skutečně využijí služby úložiště k zálohování dat, mohou tato data spočívat např. v textových souborech nesplňujících podmínky ochrany autorského literárního díla. Může jít též o excelové soubory s číselnými údaji nesplňující definiční znaky databáze.

Třetí možností je stanovení určitého *de minimis* počtu předmětů ochrany dostupných na službě pro její určení jako PSSOO. V tomto případě se však domnívám, že by šlo o nevhodné a příliš rigidní řešení, nehledě na to, že by takové určení muselo být zřejmě stanoveno pro každý typ předmětů ochrany zvlášť. Navíc by šlo též o porušení požadavku na individuální posouzení každé služby dle recitálu 63 odůvodnění DSM směrnice. Nadto je třeba podotknout, že určení kritéria pro posouzení *velkého počtu* předmětů ochrany za pomoci doktríny *de minimis* je mírně logicky rozporné.

Osobně se proto kloním spíše pro kombinaci prvních dvou uvedených postupů, a to i přesto, že zde může vyvstat výše uvedená komplikovaná otázka souborů typu domácích videí či fotografií z dovolené, které značně posouvají hranici počtu předmětů ochrany dostupných na dané službě. Tyto soubory je však dle mého názoru třeba do velkého počtu předmětů ochrany uchovávaných a zpřístupňovaných danou službou třeba počítat, neboť fungování těchto platform je založeno na možnosti i tyto soubory obecně zpřístupňovat veřejnosti, tudíž platforma i z těchto generuje určitý zisk. Lze dospět k tomu, že praktickým řešením těchto nejasností může být zakotvení specifických režimů kolektivní správy, ať už v podobě zákonných domněnek zastoupení či v podobě tradiční rozšířené kolektivní správy.⁵⁹ Takto platforma nabude právní jistoty o rozsahu poskytnuté licence a jednotlivým nositelům práv bude ponechána možnost vykonávat svá práva individuálně. Limitem však je skutečnost že kolektivní správa není vykonávána pro všechny předměty ochrany (např. počítačové programy či databáze).

Zajímavostí nicméně může být úvaha francouzských legislativců, kde je určité pevné stanovení hranice velkého počtu předmětů ochrany nezbytné pro určení trestněprávní odpovědnosti PSSOO a výše trestů.⁶⁰

⁵⁹ Viz čl. 12 DSM směrnice a na to navazující úvahy EU o širším uplatnění těchto režimů projevující se v aktuálně prováděných studiích o fungování kolektivní správy ve smyslu čl. 40 směrnice 2014/26/EU a čl. 12 odst. 6 DSM směrnice.

⁶⁰ Informace autora z jednání tzv. Madrid Group, pracovní skupiny právníků evropských kolektivních správců sdružených v organizaci GESAC („Groupement Européen des Sociétés d’Auteurs et Compositeurs“).

Problematické zde může být posouzení prvku „cílového publika“ služby. Není tu zcela jasné, zda se tím myslí počet osob v cílovém publiku či povaha tohoto publika (například lidé od 15 do 26 let). Rovněž tak je obtížné odlišit od pojmu „cílové skupiny“ v recitálu 62 DSM směrnice. Osobně se domnívám, že jde spíše o počet osob v publiku, neboť publikum lze připodobnit pojmu veřejnosti ve smyslu čl. 3 informační směrnice, přičemž judikatura SDEU v této otázce konstantně uvádí, že veřejnost se „týká blíže neurčeného počtu potenciálních diváků či posluchačů a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob.“⁶¹ Kritériem pro určení PSSOO totiž v tomto kontextu dle mého názoru nemůže být to, že publikum služby je určité povahy (ať už věkové, genderové či jiné), ale spíše to, jaký je dosah dané služby. Pokud by totiž službu užívalo několik konkrétních osob na základě přístupových údajů, bude dle judikatury SDEU k pojmu sdělování veřejnosti otázkou, zda je vůbec splněna podmínka veřejnosti. Pokud je počet uživatelů služby naopak značný, můžeme spíše dospět k tomu, že dosah služby je velký, čímž je též zvyšována možná újma nositelů práv, tudíž je podřazení takové služby pod PSSOO pravděpodobnější.

Určitá vodítka k posouzení tohoto prvku přinese zřejmě rozhodnutí SDEU ve věci *Uploaded.net*, kde je dotazováno, zda daný poskytovatel služeb hostingu sděluje předměty ochrany veřejnosti, pokud se služba „využívá pro zákonné účely, avšak provozovatel si je vědom toho, že je také dostupné značné množství obsahů (více než 9500 děl), které porušují autorská práva.“⁶² Žádost o předběžnou otázku doplňuje, zda se takové posouzení změní, pokud „jsou prostřednictvím služby sdíleného hostování zpřístupněny nabídky, které porušují autorská práva a představují 90 – 96 % z celkového rozsahu užívání.“⁶³

Samotné uchovávání, resp. ukládání či hosting, spočívá primárně v poskytnutí části datové kapacity poskytovatele služby k uložení informací poskytnutých příjemcem na jeho žádost. V praxi tak jde zejména o případy

⁶¹ Rozhodnutí Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 8. 9. 2016 ve věci C-160/15, *GS Media*, bod 36.

⁶² Viz předběžné otázky ve věci *Uploaded.net*.

⁶³ Tamtéž.

webhostingu (např. poskytoval Forpsi⁶⁴), datového úložiště (např. služby YouTube, Instagram či Uschovna.cz) nebo sociální sítě (Facebook, Twitter).⁶⁵

Pojem informace popisuje Polčák za pomoci výkladu kybernetiky jako dynamický proces boje živých organismů proti entropii, tj. rozkladné tendenci.⁶⁶ Informace je v tomto vědeckém pojetí procesem, který zvyšuje míru organizace živých organismů a jejich společenství. Ve smyslu čl. 14 E-Com směrnice i čl. 17 DSM směrnice však jde o užití pojmu informatiky, neboť za informaci v tomto smyslu považujeme „údaje, hodnoty nebo strojově zpracovávaná data.“⁶⁷ Tedy synonymem pojmu *informace* ve smyslu poskytovatele služeb hostingu je spíše pojem *data*. Oproti E-Com směrnici však musí PSSOO uchovávat předměty ochrany, nikoliv jakákoliv data. Ačkoliv však autorskoprávní ochrany nabývají i díla vyjádřená v objektivně vnímatelné podobě bez jejich trvalé fixace na určitý nosič,⁶⁸ je v případě užití v digitálním online prostředí nutná materializace do podoby datové.

Během prvního jednání pracovní skupiny Ministerstva kultury k implementaci čl. 17 však zazněla zajímavá poznámka ze strany zástupců menších internetových platform, kteří uváděli, že pod definici PSSOO mohou spadnout velmi malé platformy (konkrétně uváděli např. webovou stránku fanoušků tzv. tuningu aut, kteří na tuto stránku vkládají odkazy na videa), protože je na nich dostupné velké množství obsahu. Tato poznámka však byla zamítnuta s poukazem na to, že hyperlinky na videa na službě YouTube nebudou považovány za uchovávání obsahu.⁶⁹ Domnívám se však, že je třeba zde případně vzít v potaz judikaturu SDEU ve věci přímé

⁶⁴ Viz Webhosting. *forpsi.com* [online]. Forpsi [cit. 8. 11. 2019]. Dostupné z: <https://www.forpsi.com/webhosting/>.

⁶⁵ HUSOVEC, Martin, op. cit., s. 104.

⁶⁶ POLČÁK, Radim, op. cit., s. 20 an.

⁶⁷ Viz Informace. *příručka.ujc.cas.cz* [online]. Ústav pro jazyk český Akademie věd ČR [cit. 8. 11. 2019]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=informace>.

⁶⁸ TELEČ, Ivo.; TŮMA, Pavel. *Autorský zákon: Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 22.

⁶⁹ Jednání pracovní skupiny č. IX k implementaci čl. 17 na Ministerstvu kultury ČR dne 11. 12. 2019.

odpovědnosti platformy pro sdílení obsahu za sdělování veřejnosti,⁷⁰ která v podstatě vedla k přijetí čl. 17 DSM směrnice, a ve věcech týkajících se sdělování veřejnosti pomocí hypertextových odkazů.⁷¹ Tedy teoreticky by takový server mohl být odpovědný za zpřístupňování předmětů ochrany veřejnosti, ačkoliv nebude sám fakticky uchovávat velké množství předmětů ochrany. Tento závěr podporuje též fakt, že z DSM směrnice lze dovodit to, že pirátská služba nemusí fakticky naplnit definici PSSOO, viz dále. U „nepirátských služeb“ bude posouzení obtížnější a bude záviset na okolnostech jejich činnosti.

2.3.3 PŘEDMĚTY OCHRANY NAHRÁVANÉ UŽIVATELI

Tato část definice vyplývá již ze samotné povahy služby informační společnosti spočívající v ukládání informací na žádost jejich uživatelů. Režim PSSOO a čl. 17 DSM směrnice se proto neuplatní v případě, kdy předměty ochrany nahrává samotná služba.

Čl. 17 poté zakotvuje ve svém odst. 2 tzv. rozšíření účinků smluvní licence poskytnuté platformě ze strany nositele práv, tj. tato licence pokrývá i úkony uživatelů služby spadající pod čl. 3 informační směrnice. Problematické může ovšem být to, že při užití předmětů ochrany online jejich nahráním na internet dochází též k užití práva na rozmnožování dle čl. 2 informační směrnice.⁷² V tomto ohledu jde o zřejmé opomenutí směrnice. Lze nicméně předpokládat, že nositelé práv a především pak platformy budou trvat na tom, aby uzavřené licence pokrývaly i práva na rozmnožování. Nepříjemným praktickým důsledkem však může být, že práva na rozmnožování nebudou posuzována ve světle režimu čl. 17. To může být praktický problém primárně v případě licencování hudebních děl z populárního angloamerického repertoáru, u něž práva na rozmnožování

⁷⁰ Viz rozhodnutí ve věci Pirate Bay.

⁷¹ Viz například rozhodnutí ve věci GS Media.

⁷² Viz např. definice práv k hudebním dílům online dle čl. 3 písm. n) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU ze dne 26. 2. 2014 o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právům k užití hudebních děl online na vnitřním trhu. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 12. 12. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32014L0026&from=EN>.

drží velcí nakladatelé, zatímco práva provozovací zpravidla spravují kolektivní správci. Z toho důvodu se nabízí pamatovat na toto při implementaci směrnice do národních řádů, aby byl režim práv na rozmnožování a sdělování veřejnosti stejný a aby tak byly pokryty i tyto úkony uživatelů služby. V ČR je možností například inspirace § 100 autorského zákona, tj. stanovit, že licence pro PSSOO zahrnuje oprávnění k výkonu práv užití předmět ochrany rozmnožováním dle § 13 a sdělováním veřejnosti dle § 18 autorského zákona nezbytných k poskytování služby online.

2.3.4 ZPŘÍSTUPŇOVÁNÍ PŘEDMĚTŮ OCHRANY

České znění směrnice uvádí, že jedním z hlavních účelů PSSOO je zpřístupňovat předměty ochrany veřejnosti.⁷³ Jde však o zřejmý omyl v překladu anglického znění směrnice.

DSM směrnice ve svém recitálu 66 uvádí, že PSSOO „*poskytují přístup k obsahu*.“ Anglické znění zde pro poskytování přístupu uvádí spojení „*give the public access to*.“ Zatímco však anglické znění definice PSSOO v čl. 2 odst. 6 směrnice opět používá výše uvedeného spojení, české znění zde uvádí termín „zpřístupňovat veřejnosti“. Tento termín ovšem v právu EU označuje specifickou subkategorii práva na sdělování veřejnosti, tj. práva na zpřístupnění předmětů ochrany veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, které si zvolí, ve smyslu čl. 3 informační směrnice. V anglickém znění je toto právo označováno jako tzv. „*making available right*“. Negativní dopad tohoto ztracení se v překladu samotné definice je pak nejlépe vidět přímo v čl. 17 odst. 1 DSM směrnice, dle kterého PSSOO „*provádějí sdělení veřejnosti nebo zpřístupnění veřejnosti pro účely této směrnice, pokud poskytují veřejnosti přístup*“ k předmětům ochrany.

Ponechání pojmu „zpřístupňování veřejnosti“ v čl. 2 odst. 6 DSM směrnice namísto správného „poskytování přístupu veřejnosti“ by tak mohlo vést k mylnému výkladu, kdy pro podřazení daného subjektu pod definici PSSOO bychom museli zkoumat, zda je jedním z jeho účelů

⁷³ Ve znění k 31. 3. 2020.

provádět pouze a jenom toto konkrétní zpřístupňování předmětů ochrany ve smyslu čl. 3 informační směrnice. Rovněž by úprava byla vnitřně rozporná, pokud čl. 17 odst. 1 uvádí, že PSSOO též sděluje předměty ochrany veřejnosti.

Záměrem tohoto definičního prvku tak jistě bylo brát v potaz co nejvíce subjektů ukládajících obsah poskytnutý svými uživateli, které nějakým způsobem poskytují veřejnosti přístup k obsahu, a teprve poté dále hodnotit další aspekty dané služby. O tomto svědčí též úvodní obecná ustanovení recitálu DSM směrnice: „Aby bylo možné dosáhnout řádně fungujícího a spravedlivého tržního prostředí pro autorské právo, měla by existovat rovněž pravidla upravující (...) užití děl nebo jiných předmětů ochrany poskytovateli online služeb, kteří ukládají obsah nahrávaný uživateli a umožňují k němu přístup.“⁷⁴

Zajímavostí je informace dánských nositelů práv o tom, že v Dánsku dochází prostřednictvím Facebookových skupin ke streamingu filmů formou webcastingu, tj. nedochází k uložení souborů na servery Facebooku a nejde rovněž o sdělování předmětů ochrany na vyžádání.⁷⁵ Lze předpokládat, že takové užití je mimo rozsah čl. 17 a spadá pod působnost bezpečných přístavů dle E-Com směrnice, ačkoliv je spíše v zájmu platformem zajistit si licence i na takováto užití.

2.3.5 USPOŘÁDÁVÁNÍ PŘEDMĚTŮ OCHRANY

Aspekt uspořádávání předmětů ochrany vychází zejména z rozhodnutí SDEU ve věci Pirate Bay. SDEU zde dospěl k odpovědnosti platformy též s poukazem na to, že:

„zpřístupněním a správou takové online platformy pro sdílení, o jakou jde ve věci v původním řízení, jednají tito provozovatelé s plnou znalostí důsledků svého jednání s cílem poskytnout přístup ke chráněným dílům prostřednictvím indexace a sestavení seznamu souborů torrent na uvedené platformě, které uživatelům této platformy umožňují tato díla nacházet a sdílet je,“⁷⁶ popř.

⁷⁴ Viz bod 3 recitálu DSM směrnice.

⁷⁵ TELECOM ITALIA, op. cit., s. 228-229.

⁷⁶ Viz bod 36 odůvodnění rozhodnutí ve věci Pirate Bay.

stahovat. Kromě toho „online platforma pro sdílení TPB nabízí vedle vyhledávače i rejstřík, v němž jsou díla zařazena do různých kategorií podle povahy děl, jejich druhu nebo oblíbenosti, v nichž jsou roztríděna zpřístupněná díla, přičemž dohled nad umístěním díla do patřičné kategorie zajišťují provozovatelé této platformy. Uvedení provozovatelé mimoto odstraňují zastaralé nebo chybné soubory torrent a aktivně filtrují některý obsah.“⁷⁷

Toto kritérium tak předpokládá aktivní roli platformy ve správě obsahu nahraného uživateli, tj. zejména v jeho indexaci, filtraci, vkládání metadat, sestavování seznamů či zařazování do určitých kategorií na platformě, které umožňují snadné vyhledávání obsahu uživateli platformy.⁷⁸ Ačkoliv pak například kategorizaci může reálně provádět samotný uživatel při nahrávání souboru, je podstatné to, že využitelnost této kategorizace nastává jen v případě, že jí platforma akceptuje a zpracuje, tj. zpravidla uživatelům umožňuje soubor nějakým způsobem označit a zařadit a dává mu k tomu prostředky, přičemž soubor je následně indexován. Příkladem může být zařazování nahrávaných videí na platformě YouTube do kategorií hudba, film a animace, sport, komedie ad. či vyhledávání na službě Ulož.to přes kategorie videa, obrázků, audia či dokumentů. S tím souvisí též funkcionalita tzv. našeptávače, který uživatelům na základě jejich dotazu ve vyhledávacím poli nabízí konkrétní text k hledání. Jeho existence tak již sama o sobě může být důkazem toho, že obsah na službě je přinejmenším indexovaný a určitým způsobem uspořádaný, ledaže je našeptávač založen jen na nejčastěji hledaných slovech. V takových případech však můžeme mluvit alespoň o propagaci obsahu.

Jistým problémem v praxi může být též aspekt aktivního odstraňování zastaralých souborů, který bude někdy obtížné prokázat. Osobně se však domnívám, že pro uspořádávání obsahu ve smyslu čl. 2 odst. 6 DSM směrnice postačí indexace či kategorizace, neboť tato činnost i bez odstraňování starého obsahu svědčí o aktivní roli PSSOO vůči ukládanému obsahu.

⁷⁷ Viz bod 38 tamtéž.

⁷⁸ Viz bod 62 odůvodnění DSM směrnice, kde jako příklad uspořádávání uvedena kategorizace.

Není jasné, zda uspořádávání předmětů ochrany ve smyslu čl. 2 odst. 6 DSM směrnice vyžaduje též možnost vyhledávat obsah přímo pomocí vyhledávače na dané službě. Ačkoliv to může na první pohled vyplývat z rozhodnutí SDEU ve věci *Pirate Bay*,⁷⁹ vágnost definice PSSOO a předběžná otázka ve věci *Uploaded.net* mohou nakonec vést k tomu, že postačí vyhledávání prostřednictvím odkazů vložených na jiné webové stránky či přes služby třetích stran, přičemž takové vyhledávání umožní již samotná indexace obsahu.⁸⁰

Původní návrh DSM směrnice zde užíval termínu „*optimalizování prezentace nahraných děl nebo předmětů ochrany*“, čímž odkazoval na rozhodnutí ve věci *L'Oréal*.⁸¹ Změna na termín „*uspořádávání předmětů ochrany*“ souvisí pravděpodobně s později vydaným rozhodnutím SDEU ve věci *Pirate Bay*. Tudíž pojem uspořádávání je zřejmě užší než pojem optimalizace ve smyslu rozhodnutí *L'Oréal*, tj. pro jeho uplatnění je potřeba splnění vícero kritérií.

2.3.6 PROPAGACE PŘEDMĚTŮ OCHRANY

Ačkoliv to tak na první pohled nepůsobí, aspekt propagace předmětů ochrany je jedna z nejsložitějších otázek definice PSSOO. Otázkou je již to, co je to propagace sama o sobě? Postačí tak např. existence našeptávače či existence seznamu nejstahovanějšího nebo nejsledovanějšího obsahu? Nebo musí propagace spočívat v inzerci konkrétních předmětů ochrany? Nebo jde o propagaci služby jako takové?

Již rozhodnutí SDEU ve věci *L'Oréal* stanovilo aktivní roli poskytovatele služeb informační společnosti též díky tomu, že služba eBay „*poskytuje pomoc, která spočívá zejména v optimalizaci prezentace dotčených nabídek*“

⁷⁹ Viz bod 38 odůvodnění rozhodnutí SDEU ve věci *Pirate Bay*.

⁸⁰ Předběžná otázka uvádí, že zde „*provizovatel neposkytuje informace o obsahu ani vyhledávací funkci, avšak jím poskytované neomezené odkazy na stahování umístíují na internet třetí strany v podobě hromadných odkazů, které obsahují informace o obsahu souborů a umožňují vyhledávání určitých obsahů.*“

⁸¹ Viz bod 38 návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o autorském právu na jednotném digitálním trhu ze dne 14. 9. 2016, publikováno pod COM(2016) 593 final. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0593&from=EN> (dále jen „návrh DSM směrnice“).

k prodeji nebo jejich propagaci.“ V tomto ohledu lze dovodit, že by propagace měla spočívat v propagaci předmětů ochrany dostupných na službě, nepostačí tak propagace služby samotné. Nabízí se otázka, zda k propagaci předmětů ochrany může dojít též skrze nástroje třetích stran, neboť eBay prováděl navíc *„reklamu pro určité zboží prodávané na on-line tržišti pomocí zobrazování inzerce provozovateli takových internetových vyhledávačů, jako je Google.“*⁸²

Recitál 62 odůvodnění DSM směrnice blíže specifikuje, že k propagaci dochází *„s cílem přilákat širší publikum, mimo jiné prostřednictvím (...) využívání cílené propagace v rámci obsahu.“* Propagace tedy musí cílit na cílové publikum v rámci obsahu služby, nikoliv v rámci služby. Lze si proto představit například inzerci služby na jiných serverech či jiných médiích propagující dostupnost jejího určitého obsahu či propagaci daného konkrétního obsahu přes tzv. Google Ads při vyhledávání na službě Google. Pokud je tedy propagován obsah služby, zřejmě nic nebrání propagaci též prostřednictvím služeb třetích stran (tj. např. propagace kategorie filmů dostupných na službě přes reklamu na webové stránce třetí strany).

Jistě lze za propagaci považovat i situaci, kdy sama domovská stránka dané platformy nabízí doporučená videa, jako je tomu u služby YouTube, nebo nabízí seznamy nejstahovanějších či nejlépe hodnocených videí, jako je tomu např. na české službě datoid.cz. Složitější je však situace v případě našeptávačů. Tato funkcionality totiž může fungovat vícero způsoby. Zejména tak může jít o doplňování hledaných klíčových slov na základě již uložených souborů na službě. Na druhou stranu může jít jen o kombinované výstupy ze slov již dříve hledaných uživateli služby. V prvním případě lze záměrnou propagaci dovodit. V druhém případě bychom museli zřejmě trvat na tom, že již samotné umožnění funkcionality je propagací obsahu, přičemž danému uživateli je předkládáno, co je aktuálně ostatními uživateli poptáváno. Je však třeba pamatovat na to, že propagovat je třeba předměty ochrany, přičemž našeptávač bude zpravidla vyhledávat též soubory bez chráněného obsahu.⁸³

⁸² Bod 31 odůvodnění rozhodnutí ve věc L'Oréal.

Domnívám se tak, že bližší výklad bude v tomto případě muset poskytnout až SDEU, neboť dalším vodítkem může aktuálně být pouze samotný původní návrh DSM směrnice, který v recitálu 38 uváděl, že „je třeba ověřit, zda poskytovatel služeb“ předměty ochrany „propaguje, a to bez ohledu na povahu prostředků, které k tomu použije.“ Dojít k tomu může již v rámci rozhodnutí ve věci YouTube, kde je dotazováno, zda provozovatel služby provádí sdělování předmětů ochrany veřejnosti, pokud

„provádí na této platformě úpravu výsledků vyhledávání v podobě seznamů uspořádaných podle hodnocení a rubrik uspořádaných podle příslušného obsahu a registrovaným uživatelům zobrazuje přehled doporučených videí sestavený na základě videí, která uživatelé shlédli v minulosti.“⁸⁴

2.3.7 ÚČEL ZISKU

Recitál 62 odůvodnění DSM směrnice uvádí, že PSSOO umožňují nahrávat a sdílet velké množství obsahu chráněného autorským právem „za účelem přímého či nepřímého dosahování zisku.“ Bod 46 odůvodnění rozhodnutí SDEU ve věci Pirate Bay dovozuje, že provozování a správa dané platformy „jsou uskutečňovány za účelem dosahování zisku, neboť tato platforma je zdrojem značných příjmů z reklamy.“ Tento aspekt tak nalezneme jak u služby YouTube, tak u služby Ulož.to.⁸⁵ Pro českou implementaci zde může být problematickým odlišení zisku od hospodářského či obchodního prospěchu, kterýžto termín používá český autorský zákon. Analýzou užití terminologie v legislativě EU lze dospět k tomu, že hospodářský prospěch odpovídá anglickému pojmu „*economic benefit*“,⁸⁶ popř. „*economic or commercial advantage*.“⁸⁷ Termín „*profit*“ je tak skutečně překládán jako „zisk“. Tyto termíny je tak třeba odlišit, neboť hospodářský či obchodní

⁸³ K otázce našeptávačů viz např. KARAPAPA, Stavroula; BORGHI, Maurizio. Search engine liability for autocomplete suggestions: personality, privacy and the power of the algorithm. *International Journal of Law and Information Technology* [online]. [cit. 13. 12. 2019] 2015, Vol. 23, Issue 3. s. 261-289. Dostupné z: <https://doi.org/10.1093/ijlit/eav009>.

⁸⁴ Viz shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 13. 9. 2018 ve věci C-682/18, LF proti Google LLC a další („věc YouTube“).

⁸⁵ Viz např. Ceník reklamy na Ulož.to poskytované společností rootmedia platný od 1. 1. 2019. rootmedia.cz [online]. rootmedia [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: https://rootmedia.cz/dokumenty/cenik_ulozto.pdf.

prospěch může kromě finančního plnění spočívat v plněních naturálních, v prominutí dluhu, v získání soutěžní výhody apod.⁸⁶ Termín zisk je tak zřejmě orientován pouze na finanční příjem platformy. Pokud poté vezmeme v potaz recitál 11 odůvodnění směrnice 2006/115/ES a rozhodnutí SDEU ve věci Pirate Bay, můžeme dospět k tomu, že účelem zisku bychom měli rozumět i situaci, kdy platforma skončí ve ztrátě, ačkoliv generuje příjmy z užití předmětů ochrany. Oproti tomu o obchodní či hospodářský prospěch by nemělo jít v případě, kdy úplata, kterou provozovatel přijme, pouze pokryje provozní náklady, či je ještě nižší. Podstatný je tu účel zisku, nikoliv kladná účetní závěrka.

2.4 PIRÁTSKÉ SLUŽBY

Dle recitálu 62 odůvodnění DSM směrnice by se mechanismus výjimek z odpovědnosti stanovený touto směrnicí „neměl vztahovat na poskytovatele služeb, jejichž hlavním účelem je provádět nebo usnadňovat pirátství v oblasti autorských práv.“ Jde o zřejmý projev rozhodnutí SDEU ve věci Pirate Bay. Provozovatelé služby Pirate Bay totiž „byli informováni o skutečnosti, že tato platforma, kterou poskytují uživatelům a kterou spravují, umožňuje přístup k dílům zveřejněným bez svolení nositelů práv, a jednak to, že titíž provozovatelé na blozích a fórech dostupných na uvedené platformě výslovně uvádějí, že jejich cílem je zpřístupnit chráněná díla uživatelům, a tyto uživatele podněcují k pořízení rozmnoženin těchto děl.“ K tomu SDEU dodal, že provozovatelé Pirate Bay nemohli nevědět, že „tato platforma umožňuje přístup k dílům zveřejněným bez svolení nositelů práv,“ a to s ohledem na skutečnost, že „značná část souborů torrent nacházejících se na online

⁸⁶ Viz překlady pojmu hospodářský prospěch ze služby Linguee. Hospodářský prospěch. *linguee.com* [online]. Linguee [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.linguee.com/english-czech/search?source=czech&query=hospod%C3%A1%C5%99sk%C3%BD+prosp%C4%9Bch>.

⁸⁷ Viz bod 11 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/cs/ALL/?uri=CELEX%3A32006L0115>.

⁸⁸ TELECOM, TŮMA, op. cit., s. 202.

*platformě pro sdílení TPB odkazuje na díla zveřejněná bez svolení nositelů práv.*⁸⁹

Z toho lze dospět k tomu, že pro určení pirátského účelu takové služby by měla postačovat skutečnost, že většina obsahu služby obsahuje předměty ochrany, k jejichž sdělení nebylo uděleno svolení. Vlastní aktivní prohlášení služby o pirátském účelu by tudíž mělo působit jen jako podružný aspekt.

Z formulace recitálu 62, který mluví o „poskytovateli služeb“, nikoliv o PSSOO, a z rozhodnutí ve věci Pirate Bay, které mluví o „online platformě pro sdílení“ pak lze dovést přímou odpovědnost jakékoliv služby informační společnosti spočívající ve sdílení obsahu bez svolení nositelů práv za sdělování a zpřístupňování předmětů ochrany veřejnosti. Taková platforma tudíž zřejmě nemusí naplnit všechny definiční prvky PSSOO.

Nabízí se tu však též ta úvaha, že ustanovení recitálu 62 je širší než popis pirátské služby v rozhodnutí Pirate Bay. O tomto svědčí formulace „služba, která provádí *nebo usnadňuje* pirátství.“ Osobně se však kloním k tomu, že přímou autorskoprávní odpovědnost těchto pirátských služeb lze zakotvit pouze v případě, kdy činnost této služby spočívá přímo v umožnění přístupu k obsahu chráněného autorským právem, ať už jej nahrávají uživatelé přímo na tuto službu, nebo služba slouží zejména k agregaci přístupových údajů k chráněnému obsahu (tj. zejména hyperlinky a hesla k uzamčeným či komprimovaným souborům uloženým na jiných službách).⁹⁰

2.5 INDIVIDUÁLNÍ POSOUZENÍ PSSOO

DSM směrnice pro posouzení platformy jakožto PSSOO stanovuje v recitálu 63 odůvodnění směrnice korektiv individuálního posouzení služby v daném kontextu. Toto posouzení je ovšem vázáno pouze na prvky uchovávání velkého množství obsahu chráněného autorským právem a poskytování přístupu k tomuto obsahu veřejnosti. Z toho důvodu by například

⁸⁹ Bod 45 odůvodnění rozhodnutí ve věci Pirate Bay.

⁹⁰ Viz bod 62, první věta odůvodnění DSM směrnice.

posouzení hlavního účelu, propagace a organizace obsahu či účelu zisku mělo vycházet z objektivního posouzení, nikoliv případ od případu.

Při posouzení výše uvedených prvků definice je tak třeba „*zohledňovat kombinaci prvků, jako je cílové publikum služby a počet souborů obsahu chráněného autorským právem nahraných uživateli těchto služeb.*“⁹¹ Cílové publikum i počet souborů již byly analyzovány výše. Důležité však je, že ze znění recitálu 63 vyplývá, že těchto prvků může být více a je tedy zřejmé i na úvaze členských států, zda explicitně zavedou další kritéria. Ačkoliv je tak ze strany YouTube či německé vlády uváděno, že je třeba výslovně implementovat otázku postavení na trhu a soutěže s ostatními platformami, tyto aspekty lze považovat spíše za specifický objektivní prvek samotné definice PSSOO, nikoliv za kritéria pro individuální posouzení toho, zda platforma uchovává velké množství obsahu chráněného autorským právem a poskytuje k němu přístup.

3. ZÁVĚR

Definice PSSOO obsahuje množství specifických aspektů a je třeba ji číst a rozebírat důsledně spolu s příslušnými recitály a judikaturou, na kterou nová směrnice navazuje. Ačkoliv jsou tak pochopitelné stížnosti některých subjektů na právní nejistotu spojenou s posouzením své vlastní činnosti, nezbývá než souhlasit s tím, že implementace v členských státech by se měla držet co nejvíce textace směrnice a nejednoznačná místa ponechat na soudní výklad. V případě definice PSSOO je tento požadavek klíčový, neboť PSSOO je nutno považovat za autonomní pojem práva EU. První vodítka by tak již mohla poskytnout rozhodnutí SDEU v probíhajících případech ve věci YouTube a Uploaded.net, čímž by již v době přijetí textu implementace směrnice mohla být snížena právní nejistota adresátů směrnice.

Lze shrnout, že nejobtížnějšími prvky definice k posouzení jsou velký počet předmětů ochrany uchovávaný platformou a propagace tohoto obsahu. S ohledem na vyžadovanou kumulativnost definičních prvků se totiž může stát, že určitá platforma bude na první pohled spadat pod definici PSSOO, avšak tímto jedním chybějícím či nejednoznačným prvkem

⁹¹ Bod 63 odůvodnění DSM směrnice.

se na ni režim odpovědnosti dle čl. 17 nebude aplikovat. První uvedený aspekt bude zřejmě posouzen v rozhodnutí SDEU ve věci Uploaded.net, u druhého může napovédět rozhodnutí SDEU ve věci YouTube. Věc Uploaded.net pak může mít značné dopady na fungování českých uložišť typu Ulož.to a posouzení jejich odpovědnosti.⁹²

Obdobně obtížným bude posouzení požadavku soutěže na trhu mezi platformami pro dané předměty ochrany jakožto kritéria pro aplikaci definice PSSOO, které je aktuálně propagováno ze strany platformem při implementačních jednáních v členských státech. I zde nezbyvá než vyčkat judikaturních závěrů.

Ačkoliv bývá DSM směrnice kritizována (v případě některých legislativních opomenutí oprávněně), ztotožňuji se s prohlášením ředitele pro právní a legislativní záležitosti společnosti Seznam.cz Michala Feixe, jež pronesl na prvním implementačním jednání na Ministerstvu kultury ČR, tj. s tím, že směrnice má za cíl především narovnat postavení subjektů na trhu a vést k tomu, aby platformy založené na sdílení obsahu při své činnosti postupovaly zodpovědně a obezřetně. Pokud proto někdo založí svůj obchodní model na sdílení cizího obsahu, musí rovněž nést svoji odpovědnost a tomu přizpůsobit své chování.⁹³

Aplikace článku 17 DSM směrnice nebude zprvu v praxi příliš jednoduchá, přičemž výše uvedený rozbor je důkazem toho, že již definice subjektů dotčených tímto článkem obsahuje množství neznámých proměnných. Domnívám se však, že komplexnost definice povede spíše k tomu, že množství subjektů bude moci stále vyloučit svoji odpovědnost dle E-Com směrnice. Režim odpovědnosti dle DSM směrnice se tak bude aplikovat jen na subjekty, které se specificky a ve větším rozsahu zaměřují na sdílení chráněného obsahu poskytnutého jejich uživateli, tj. zjevně těží z majetku třetích osob. Z toho důvodu považuji za vhodné upřít pozornost

⁹² Viz bod 4 shrnutí žádosti ve věci Uploaded.net, které uvádí: „*Služba žalované je využívána jak pro zákonné účely, tak i způsobem, kterým je porušováno autorské právo třetích osob. Již v minulosti byla žalovaná ze strany poskytovatelů služeb pověřených nositeli práv mnohokrát upozorněna na dostupnost obsahů porušujících práva.*“ Podobnost se službou Ulož.to je zcela evidentní.

⁹³ Jednání pracovní skupiny č. IX k implementaci čl. 17 na Ministerstvu kultury ČR dne 11. 12. 2019.

aktuální debaty nad implementací DSM směrnice na samotnou definici subjektů, na které se nová úprava bude vztahovat. Rozbor provedený tímto článkem by tomu mohl být nápomocen.

4. POUŽITÉ ZDROJE

4.1 MONOGRAFIE

- [1] HUSOVEC, Martin. *Zodpovednosť na internete podľa českého a slovenského práva*. 1. vyd. Praha: CZ.NIC, 2014, 230 s. ISBN 978-80-904248-8-3.
- [2] ANDRUŠKO, Alena. *Internet, informační společnost a autorské právo*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 276 s. ISBN 978-80-7552-327-3.
- [3] POLČÁK, Radim. *Internet a proměny práva*. 1. vyd. Praha: Auditorium, 2012, 392 s. ISBN 978-80-87284-22-3.
- [4] POLČÁK, Radim a kol. *Právo informačních technologií*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2018, 656 s. ISBN 978-80-7598-045-8.
- [5] TELEČ, Ivo.; TŮMA, Pavel. *Autorský zákon: Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 22. ISBN 978-80-7400-748-4.

4.2 ČLÁNKY

- [6] HUSOVEC, Martin, QUINTAIS, J. P. *How to license Article 17? Exploring the Implementation Options for the New EU Rules on Content-Sharing Platforms*. [online] 27 s. [cit. 27. 12. 2019]. Dostupné z: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3463011.
- [7] MONTAGNANI, Maria Lillá; TRAPOVA, Alina. *New Obligations for Internet Intermediaries in the Digital Single Market - Safe Harbors in Turmoil?* *Journal of Internet Law* [online]. 2019, vol. 22, č. 7, s. 3-11 [cit. 15. 11. 2019]. Dostupné z: <https://ssrn.com/abstract=3361073>.
- [8] VISSER, Dirk J.G. *Trying to understand the article formerly known as '13'*. [online] s. 3. [cit. 8. 12. 2019]. Dostupné z: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3354494.
- [9] LIEBOWITZ, Stan. *Economic Analysis of Safe Harbour Provisions* [online]. [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.cisac.org/CISAC-University/Library/Studies-Guides/Economic-Analysis-of-Safe-Harbour-Provisions>.
- [10] KARAPAPA, Stavroula; BORGHI, Maurizio. *Search engine liability for autocomplete suggestions: personality, privacy and the power of the algorithm*. *International Journal of Law and Information Technology* [online]. [cit. 13. 12. 2019] 2015, Vol. 23, Issue 3. s. 261-289. Dostupné z: <https://doi.org/10.1093/ijlit/eav009>.

4.3 JUDIKATURA

[11] Rozhodnutí Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. července 2011 ve věci C-324/09, L'Oréal a další, ECLI:EU:C:2011:474.

[12] Rozhodnutí Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 8. 9. 2016 ve věci C-160/15, GS Media, ECLI:EU:C:2016:644.

[13] Rozhodnutí Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. 6. 2017 ve věci C-610/15, Stichting Brein, ECLI:EU:C:2017:456.

[14] Rozhodnutí Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 2. 4. 2009 ve věci C-134/08, Hauptzollamt Bremen, ECLI:EU:C:2009:229.

[15] Stanovisko generálního advokáta Macieje Szpunara přednesené dne 30. dubna 2019 ve věci C-390/18, AIRBNB, ECLI:EU:C:2019:336.

[16] Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 13. 9. 2018 ve věci C-682/18, LF proti Google LLC a další. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=220171&pageIndex=0&doclang=CS&mode=req&dir=&occ=first&part=1&id=576481>.

[17] Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 6. 11. 2018 ve věci C-683/18, Elsevier Inc. proti Cyando AG. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=220297&pageIndex=0&doclang=CS&mode=req&dir=&occ=first&part=1&id=576481>.

[18] Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2019, sp. zn. 32 C 41/2014.

[19] Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, sp. zn. 34 C 5/2017.

[20] Rozhodnutí Bundesgerichtshof ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. I ZR/18/11. *dejure.org* [online] Dejure, 2013 [cit. 10. 12. 2019]. Dostupné z: <https://dejure.org/dienste/vernetzung/rechtsprechung?Gericht=BGH&Datum=12.07.2012&Aktenzeichen=I%20ZR%2018/11>.

[21] Rozhodnutí Bundesgerichtshof ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. I ZR/79/12. *dejure.org* [online] Dejure, 2013 [cit. 10. 12. 2019]. Dostupné z: <https://dejure.org/dienste/vernetzung/rechtsprechung?Gericht=BGH&Datum=15.08.2013&Aktenzeichen=I%20ZR%2079/12>.

4.4 INTERNETOVÉ ZDROJE

[22] Voice over Internet Protocol. *wikipedia.org* [online]. Wikipedia [cit. 25. 11. 2019]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Voice_over_Internet_Protocol.

[23] Implementatiewetsvoorstel Richtlijn auteursrecht in de digitale eengemaakte markt. *overheid.nl* [online]. Overheid [cit. 1. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.internetconsultatie.nl/auteursrecht/reacties>.

[24] We do not support the EU Copyright Directive in its current form. Here's why you shouldn't either. *wikimediafoundation.org* [online]. Wikimedia Foundation [cit. 1. 12. 2019]. Dostupné z: <https://wikimediafoundation.org/news/2019/02/28/we-do-not-support-the-eu-copyright-directive-in-its-current-form-heres-why-you-shouldnt-either/>.

- [25] Podmínky poskytování služeb. *youtube.com* [online]. YouTube [cit. 12. 12. 2019]. Dostupné z <https://www.youtube.com/static?gl=CZ&template=terms>.
- [26] Všeobecné smluvní podmínky užívání služeb poskytovaných společností Ulož.to cloud a.s. (mimo jiné) na stránkách uloz.to. *uloz.to* [online]. Ulož.to [cit. 12. 12. 2019]. Dostupné z: <https://uloz.to/podminky/vseobecne-smluvni-podminky>.
- [27] Stanoviska členských států ke konečnému textu směrnice o autorském právu na jednotném digitálním trhu publikovaná pod č. 7986/19 ADD 1 REV 2 dne 15. 4. 2019. *data.consilium.europa.eu* [online]. Rada EU [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7986-2019-ADD-1-REV-2/en/pdf>.
- [28] Webhosting. *forpsi.com* [online]. Forpsi [cit. 8. 11. 2019]. Dostupné z: <https://www.forpsi.com/webhosting/>.
- [29] Informace. *přírůčka.ujc.cas.cz* [online]. Ústav pro jazyk český Akademie věd ČR [cit. 8. 11. 2019]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=informace>.
- [30] Ceník reklamy na Ulož.to poskytované společností rootmedia platný od 1. 1. 2019. *rootmedia.cz* [online]. rootmedia [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: https://rootmedia.cz/dokumenty/cenik_ulozto.pdf.
- [31] Hospodářský prospěch. *linguee.com* [online]. Linguee [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.linguee.com/english-czech/search?source=czech&query=hospod%C3%A1%C5%99sk%C3%BD+prosp%C4%9Bch>.
- [32] Music Listening 2019. *ifpi.org* [online]. IFPI [cit. 28. 5. 2020]. Dostupné z: <https://www.ifpi.org/downloads/Music-Listening-2019.pdf>.
- [33] Youtube is generating \$32k every minute – but how much of that money is being driven by music? *musicbusinessworldwide.com* [online]. Music Business Worldwide [cit. 28. 5. 2020]. Dostupné z: <https://www.musicbusinessworldwide.com/youtube-is-generating-32k-every-minute-but-how-much-of-that-money-is-being-driven-by-music/>.
- [34] Prezence společnosti Seznam ze 4. jednání dialogu Evropské komise k čl. 17 ze dne 16. 12. 2019. Dostupné z: <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/fourth-meeting-stakeholder-dialogue-article-17-directive-copyright-digital-single-market>.

4.5 PRÁVNÍ PŘEDPISY

4.5.1 PRÁVNÍ PŘEDPISY ČR

- [35] Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. In: Beck-online [online právní informační systém]. Nakladatelství C. H. Beck [cit. 1. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mrgayf6mjsgewtma&groupIndex=2&rowIndex=0>.

4.5.2 PRÁVNÍ PŘEDPISY EU

[36] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu a mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a nařízení (EU) č. 531/2012 o roamingu ve veřejných mobilních komunikačních sítích v Unii. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 23. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A32015R2120>.

[37] Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 17. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=CELEX%3A31998L0034>.

[38] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998, kterou se mění směrnice 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 17. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=CELEX%3A31998L0048>.

[39] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 15. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=celex%3A32000L0031>.

[40] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32001L0029&from=EN>.

[41] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/cs/ALL/?uri=CELEX%3A32006L0115>.

[42] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU ze dne 26. 2. 2014 o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právním k užití hudebních děl online na vnitřním trhu. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 12. 12. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32014L0026&from=EN>.

[43] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 17. 11. 2019]. Dostupné z: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2015.241.01.0001.01.CES.

[44] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 23. 11. 2019]. Dostupné z: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/uri=uriserv:OJ.L_.2018.321.01.0036.01.CES&toc=OJ:L:2018:321:TOC.

[45] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. dubna 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 15. 11. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN-CS/TXT/?uri=CELEX:32019L0790&from=cs>.

[46] Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o autorském právu na jednotném digitálním trhu ze dne 14. 9. 2016, publikováno pod COM(2016) 593 final. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 13. 12. 2019]. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0593&from=EN>.

4.6 OSTATNÍ ZDROJE

[47] Jednání pracovní skupiny č. IX k implementaci čl. 17 na Ministerstvu kultury ČR dne 11. 12. 2019.

[48] Informace autora z jednání tzv. Madrid Group, pracovní skupiny právníků evropských kolektivních správců sdružených v organizaci GESAC („*Groupement Européen des Sociétés d'Auteurs et Compositeurs*“).

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).
